Ο βιαστικός κύριος Τσίπρας στον δρόμο της ωριμότητας και της ωμότητας.

Η πρώτη βιασύνη ήταν τον Ιανουάριο. Δεν ήταν έτοιμος γιατί δεν είχε μάχιμο πρόγραμμα με εναλλακτικές προτάσεις και στρατηγική. Αντίθετα έβγαλε από το προεκλογικό συρτάρι ένα λαϊκίστικο πρόγραμμα, προδιαγραφών δεκαετίας ΄80, που μπορεί να μην ήταν γραμμένο στο χέρι σε μια κόλλα χαρτί, όπως εκείνο που έδινε ο Παπακωνσταντίνου στην Λαγκάρντ, αλλά είχε την ίδια προχειρότητα στη σύλληψη και την ίδια απουσία βάσιμης εφαρμογής και προοπτικής στην πράξη.

Και έτσι έπεσε πολύ γρήγορα στην παγίδα της στρατηγικής του φιλοδοξίας να

γίνει πρωθυπουργός και του πολιτικού τακτικισμού «βλέποντας και κάνοντας» για τα υπόλοιπα. Αυτά τα υπόλοιπα μπήκαν μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα στη συσκευασία του eurogroup του Φεβρουαρίου, που στην ουσία τελείωσε δια μιας κάθε επιδίωξη για πολιτική πτήση έξω από το "FIR" Βερολίνου, Ουάσιγκτον και Βρυξελλών.

Ωστόσο και εδώ ο κύριος Τσίπρας, έκανε πως δεν καταλαβαίνει την πορεία των πραγμάτων και συνέχισε να παρουσιάζεται στον ελληνικό λαό σαν ο σκληρός και περήφανος διαπραγματευτής, που στην έσχατη περίπτωση θα μπορούσε να πετύχει έναν έντιμο συμβιβασμό, παρότι γνώριζε πολύ καλά το δεδομένο συμβιβαστικό πλαίσιο που ο ίδιος είχε υπογράψει στις 20/2.

Κύλησαν τέσσερεις μήνες αγωνιστικού βερμπαλισμού και στην ουσία διαπραγματευτικής ακινησίας. Η 4μηνη παράταση τελείωνε και οι δανειστές απαιτούσαν όπως και πριν τις εκλογές του Ιανουαρίου να κλείσει η 5η αξιολόγηση του δεύτερου μνημονίου ενώ ήδη προχωρούσε η συζήτηση για το τρίτο, που έστω και σαν αναφορά στις αρχές Φεβρουαρίου, προκαλούσε τις αντιδράσεις της νέας κυβέρνησης.

Από τότε και μετά ο πολιτικός χρόνος για την χώρα άρχισε να τρέχει με ιλιγγιώδη ρυθμό και μέσα σε δύο εβδομάδες, ο «όμηρος των εξελίξεων» πια πρωθυπουργός, στροβιλίστηκε για τα καλά και κόντεψε να βιώσει δύο «Αποκαλύψεις».

Η πρώτη «Αποκάλυψη» ήταν όταν είδε ότι στα χέρια του το πολιτικό παιχνίδι της αμφισβήτησης και των εναλλακτικών που είχε υποσχεθεί έφτανε στο τέλος του και ότι πλάι σε αυτό το πρόωρο «πεμπτομηνίτικο» τέλος εγκυμονούσε και το δικό του πολιτικό τέλος. **Και έτσι ήρθε η δεύτερη βιασύνη του κύριου Τσίπρα. Το δημοψήφισμα.**

> *Αλλά αυτό το δημοψήφισμα γύρισε μπούμερανγκ και από εργαλείο διαχείρισης ενός συμβιβασμού με λαϊκή έγκριση εξελίχτηκε σε απρόσμενο προσωπικό κόστος που άρχισε να το πληρώνει τη νύχτα της 12ης Ιουλίου και θα συνεχίσει να το πληρώνει στις 20 Σεπτεμβρίου, αλλά και μετά.*

Η δεύτερη «Αποκάλυψη» έγινε τα ξημερώματα της 13ης Ιουλίου όταν είδε ότι στα χέρια του σκάει το Grexit και η άτακτη χρεοκοπία της χώρας. Εκεί έπρεπε πράγματι να βιαστεί. **Και έτσι ήρθε η τρίτη βιασύνη του κύριου Τσίπρα.** Με

δύο επιλογές:

Η μία επιλογή ήταν να κάνει αυτό, που όπως είπε μετά «ήθελε η καρδιά του»: δηλαδή να βιαστεί όπως βιάστηκε με το δημοψήφισμα και να παραιτηθεί.

Τελικά, αυτό το έκανε ένα μήνα μετά και αφού πρώτα πέρασε από τη Βουλή μια συμφωνία, που με βάση το περιεχόμενό της, παραβίαζε την εντολή του δημοψηφίσματος να μην εγκριθεί το σχέδιο συμφωνίας των δανειστών.

Βέβαια, αν ακολουθούσε την επιλογή της παραίτησης στις 13 Ιουλίου, η χώρα θα είχε να αντιμετωπίσει, μέχρι τις εκλογές, το σχέδιο Σόιμπλε και επιπλέον αθετήσεις πληρωμών, όπως στην ΕΚΤ στις 20/7, αλλά τότε οι διερευνητικές εντολές μπορεί να είχαν άλλη έκβαση.

Η άλλη επιλογή ήταν να βιαστεί να περάσει την συμφωνία. Και αυτό έκανε. **Και αυτή ήταν η τρίτη βιασύνη του κύριου Τσίπρα.**

Και η παραίτηση ήρθε στις 20/8 σε ένα καθοριστικά διαφορετικό πολιτικό timing. Και πάλι με ένα κόστος υπέρβαρο για την χώρα και τον απερχόμενο πρωθυπουργό.

> *Αλλά αυτή η «μεταχρονισμένη» παραίτηση, έγινε ακριβώς πριν αρχίσει να εφαρμόζεται η συμφωνία. Ήταν μια παραίτηση από την εφαρμογή και υπό την πίεση ενός πρόσθετου πολτικού κόστους.*

Η εσπευσμένη προσφυγή στις κάλπες για να μην επωμιστεί σαν κύριος εφαρμοστής τις αρνητικές συνέπειες του μνημονίου που ψήφισε, **συνιστά και την τέταρτη και τελευταία βιασύνη του κύριου Τσίπρα**.

Συμπέρασμα

Συνοπτικά, η άδοξη πορεία του κυρίου Τσίπρα από γητευτής λαού και σκληρός διαπραγματευτής σε κύριος εφαρμοστής μνημονίων που συνέταξαν οι δανειστές. σημαδεύτηκε από τέσσερεις βιαστικές κινήσεις: την επίσπευση των εκλογών τον Ιανουάριο, το δημοψήφισμα, την ψήφιση του τρίτου μνημονίου και την παραίτηση, που οδήγησε στις νέες πρόωρες εκλογές.

Κινήσεις που μπορεί κάλλιστα να ήταν εκδηλώσεις μιας προσωπικότητας υπό

πίεση ή πολιτικά αναπότρεπτες, αλλά και γιατί όχι να απαρτίζουν αλυσίδα σε μια σκακιστική παρτίδα που δεν ήταν για να διαρκέσει μονάχα επτά μήνες.

> *Σε κάθε περίπτωση, μια τέτοια αλυσίδα, για το πολιτικό προφίλ του Τσίπρα του Αυγούστου σε σχέση με εκείνο του Τσίπρα του Ιανουαρίου, δεν συνιστά υποχρεωτικά μια βίαιη ωρίμανση. Οι δύο τελευταίοι κρίκοι αφήνουν πολλά ερωτηματικά.*

Γράφαμε πρόσφατα ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ είχε «μόνο και πραγματικό σκοπό να κλείσει την παλιά και να περάσει την νέα δανειακή σύμβαση και το τρίτο μνημόνιο». Και αυτό σήμερα μοιάζει να στέκει σαν η μόνη αδιαμφισβήτητη αλήθεια απ΄όλη την 7μηνη διακυβέρνησή του.

Το σίγουρο είναι ότι σε αυτό που βιώνουμε και σε αυτό που καλούμαστε να ζήσουμε τα επόμενα χρόνια υπάρχει μια ωμότητα. Ωμότητα στον τρόπο που αποφασίζονται και εκτελούνται οι επιλογές ανεξάρτητα από την κατάσταση και την βούληση της κοινωνίας. Ωμότητα στον τρόπο που επιχειρείται να δικαιολογηθούν προφανή πολιτικά ψεύδη και ανακρίβειες.

Επίλογος

Το παρήγορο είναι ότι το εκλογικό σώμα αρχίζει να αντιλαμβάνεται αυτήν την ωμότητα σαν αποτέλεσμα της απροθυμίας και της ανικανότητας του όλου πολιτικού συστήματος να ωριμάσει πραγματικά και να αφήσει πίσω του τις ιδεοληψίες και τις κομματικές ιδιοτέλειες.

Τα ποιοτικά χαρακτηριστικά των πρώτων δημοσκοπήσεων, όπως παρουσιάσαμε στην προηγούμενη ανάρτηση, δείχνουν ότι πολύ δύσκολα θα δοθεί πάλι η ευκαιρία στον κύριο Τσίπρα να συμμετέχει σε ανώδυνες μεταρρυθμιστικά συνεργασίες, πόσο μάλλον να μονοπωλήσει την εξουσία, που παρότι την είχε επτά μήνες, δεν την αξιοποίησε ούτε στιγμή για να στεριώσει μια πιο δίκαιη, ανθρώπινη και αδιάφθορη διακυβέρνηση.

Δ. Τρικεριώτης , *Twitter: @BlogGnathion*